

Zij zetelt in een sfeer,
Waar gouden zonlicht gloeit;
Vergeet-mij-nietjes strooit ze in 't rond,
Die nooit zijn uitgebloeid.
En nimmer zwijgt het teêr accoord
Van 't wonderschoone lied,
Mystiek der ziel! Wie liefde mist,
Vat ook haar zangers niet!

Laat bruisen 't lied der min,
Want sterven mag het niet!
Als liefde sterft, vergaat deez' aard
En 't verste rijksgebied!
Daar is geen lied zoo schoon, zoo teêr,
Verrukkend 's menschen ziel,
Als 't lied der min uit jong gemoed,
Waar dauw der liefde op viel!

ÆTOS.
